

Mijn oorlogsherinneringen als kind aan WO2.

Ik was tussen 6 en 7 jaar toen Rieme gebombardeerd werd, ik was dus wel nog een kind maar zo iets meemaken dat blijft je hele leven in je geheugen gegrift.

Wij woonden in een huis naast Jozef Bollen en "Steeffen" Hollevoet , schuin over waar nu het monument van de oorlogslachtoffers staat, dat we huurden van hen.

Zij baatten een kruideniers winkel uit, "Huis Bollen" genoemd, dat later werd overgenomen door dochter Mariette.

Tijdens de bominslagen kropen we in een put bij Jozef, die hij had gedolven met daar bovenop balken en dan een gans pak houtbussels.

We namen steeds een fles water en een vochtige doeken mee in de put om ons te beschermen tegen zand en stof, veroorzaakt door de luchtverplaatsing van de ontploffingen.

We werden telkens wel op de hoogte gebracht van een luchtaanval door de sirenes van de fabrieken.

Voedsel werd schaars en we konden 'smiddags wel gaan eten in een school in Ertvelde, aangeboden door de "Openbare Onderstand" die destijds zo noemde (nu OCMW).

En zo moesten we telkens te voet van Rieme naar Ertvelde.

Het werd toch wel een beetje te gevaarlijk om nog in Rieme te blijven nadat mijn vader (R n  Van Hamme) een shrapnel in zijn been had gekregen , en zijn dan naar Tervenen gevlucht bij een nicht van mijn vader, bij Anna De Mey en haar man Maurice Pauwels.

Op bepaalde momenten moesten we 's avonds in een bunker gaan slapen van de Duitse soldaten zelf, die daar ook in de omgeving verbleven, er was daar zelfs een kamp van hen even verderop aan de Singel.

Naast Maurice Pauwels was er een boerderij van familie De Craene, die de Duitse soldaten ingenomen hadden, hun paarden stalden ze in de voorplaats, waar ze stro in gelegd hadden.

Op een zonnige middag zaten die Duitse soldaten allemaal buiten te eten in het gras en ze riepen mij om bij hen te komen eten en gaven me ook snoep.

Na dat we bevrijd waren heb ik nog veel spullen gevonden van de Duitse soldaten op die boerderij, gasmaskers, helmen enz.

Ik speelde dan ook soldaatje met een Duitse helm tot mijn vader me zag en kwaad zei : " wil je aub die helm afzetten, we hebben al genoeg van die helmen gezien".

Sommige Duitsers zullen ook wel kinderen gehad hebben, zagen er zo de ellende van in van andere kinderen en hadden waarschijnlijk dan medelijden.

Na het grote bombardement op Rieme is ons huist platgegooid, als het daar dan weer rustig was zijn mijn vader en moeder (Madeleine van der Jeugt) de schade eens gaan bekijken.

Wat ze daar nog terug vonden was bijna een wonder, mijn vader hoorde toevallig onze wekker nog rinkelen en na lang zoeken vond hij hem onder een tafel met allemaal steenpuin bovenop, en deze was niets beschadigd.

Dit was ook het enige wat van ons daar nog overbleef, deze wekker heeft nog lang meegegaan.

Later zijn we dan bevrijd in Tervenen door de Canadezen, waar ik bij hen op hun tanks mocht zitten, wat een hele belevenis was voor mij als kind en ook snoep en chocolade kreeg.

Ondertussen had de gemeente Evergem overal in Rieme, noodwoningen (een soort legerbarakken) laten bouwen en zijn daar dan gaan in wonen, voor ons was dat in de Callemansputtestraat, een barak voor 6 gezinnen

Meubelen en ander huisraad hadden we niet meer en kregen dan noodgedwongen het een en het andere van het ministerie voor de oorlogschade.

Maar hier was dan ook alles zeer beperkt, een tafel, 4 stoeltjes en twee legerbedden plus kastje, we waren wel niet veel gewoon maar dit was toch wel iets van het laagste.

En dan moesten we nog zelf voor een kacheltje zorgen om op te koken en ons te verwarmen.

Kleding was ook deels in het bombardement gebleven.

Voor kleren waren we aangewezen op zendingen uit Amerika, dit waren pakken tweedehandse kleren.

Als anekdote kan ik dit nog even zeggen, als kind kreeg alleen maar een dasje en 2 linker schoenen.

Ja dat was echt wel een schande hé, een kind kleden met een das en twee linker schoenen en dat is zeker geen grap.

De personen die aan de verdeling van de kleren zaten hebben zichzelf wel verrijkt, is later allemaal uitgekomen maar ga hier geen namen noemen.

Op één ding ben ik fier, dat zijn mijn ouders.

Zij hebben dag en nacht gewerkt om er weer bovenop te komen en om mij en mijn zus, die na de oorlog geboren is ons te laten studeren en zichzelf nog een huis te kopen.

Dank u ma en pa hier boven. Roger Van Hamme